

Karine Jekel
met illustraties van Kayleigh Schaafsma

De wensslinger

een kerstverhaal

delubas

Meester Ties deelt rood, groen en geel papier uit. ‘Iedereen schrijft één kerstwens op,’ zegt hij. Terwijl hij kerstmuziek opzet, gaat de hele klas ingespannen aan de slag.

Yara vouwt haar groene papier dubbel en knipt een driehoekig vlaggetje, zoals meester Ties heeft voorgedaan. Met een gouden glitterpen schrijft ze haar kerstwens op. Uit rood papier knipt ze hartjes, uit geel papier sterretjes. Ze trekt het flesje lijm uit Davids handen.

‘Maar ik heb hem nog nodig!’ zegt hij.

Rustig plakt Yara alle hartjes en sterretjes op haar vlaggetje.

‘Mag ik de lijm?’ Davids stem piept een beetje.

‘Pak maar,’ antwoordt Yara. Ze zet het flesje lijm op de hoek van haar tafel, lekker ver bij David vandaan. Dan loopt ze naar het snoer met lampjes dat meester Ties dwars door de klas heeft gespannen. Vanuit haar ooghoek ziet ze hoe Camille vlak voor Davids neus de lijm pakt. Yara steekt haar duim op naar haar vriendin.

Er hangen al heel wat vlaggetjes aan het snoer. De wensslinger wordt prachtig! Meester Ties hangt die van haar erbij en zegt plechtig: ‘Dat al jouw wensen mogen uitkomen.’

An het eind van de dag kijkt Yara nog één keer naar de wensslinger. Wat een goed idee van meester Ties! Na de vakantie mogen ze hun wens voorlezen en vertellen of hij is uitgekomen. Vrede op aarde, wenst iemand. Die wens komt vast niet uit. Ontelbaar veel cadeaus. Die moet van Camille zijn! Ik wens dat ik weer vrienden heb, hangt ernaast. Yara herkent de bolle letters. Dit is de wens van David.

Pff, denkt ze, mooi je eigen schuld dat je geen vrienden meer hebt.

Vanaf groep 1 waren zij, Camille en David beste vrienden. Elke middag na schooltijd waren ze met zijn drieën, tot David een paar maanden geleden raar

begon te doen. Ze mochten ineens niet meer bij hem thuis komen. 'Ik vind er niets meer aan met jullie,' zei hij. En: 'Ik game veel liever tegen mezelf dan tegen jullie. Jullie zijn stom.' Écht mis ging het toen Yara op het schoolplein over een kleuterfietsje struikelde en een gat in haar broek viel. 'Beter uit je doppen kijken,' zei David toen. Hij lachte er nog om ook!

Een tijdje later probeerde hij het goed te maken. Nou, mooi niet! Zo ga je niet met vrienden om.

'Wat sta jij nou te dromen? We hebben vakantie!'

Camille trekt aan haar arm en Yara schrikt op. Ze schudt haar hoofd, alsof ze de nare herinneringen door haar oren naar buiten kan wiebelen.

Joelend rennen ze naar buiten. 'Fijne vakantie, mees!'

De volgende ochtend drukt Yara haar neus tegen haar slaapkamerraam. 'Mama! Kom gauw!'

'Wat is er?' Halsoverkop struikelt mama haar kamer in. Ze heeft alleen een handdoek om.

Gisteren na schooltijd bleven David en zijn kerstwens maar door Yara's hoofd spoken. Om aan iets anders te denken, ging ze de voortuin versieren. Ze heeft kerstballen in de heg gehangen, en op het houten bankje heeft ze een kerstmanbeeld gezet. De tuin werd voller, en haar hoofd leger. Maar nu ...

'De kerstversiering is verdwenen!' roept ze.

'O,' zucht mama, 'is dat alles. Ik dacht dat je bloed had!'

'Moet je zien.' Yara tikt op het raam. 'Zelfs de kerstman is weg!'

Met de handdoek tegen zich aan gedrukt komt mama naast haar staan. Haar voorhoofd verkreukelt. 'Nou ja, zeg!' Dan knikt ze naar de overkant. 'Kijk eens wie daar aankomt.'

Yara dendert de trap af.

Terwijl de deur nog maar op een kiertje staat, beginnen Yara en Camille allebei tegelijk te praten.

‘Onze kerstversiering is verdwenen!’

‘Onze kerstverlichting is verdwenen!’

Yara fronst. ‘Toch niet dat leuke hert uit jullie voortuin?’

‘Jawel,’ zegt Camille. ‘En ook het snoer met lampjes dat in de struik hing.’

‘Er is een kerstdief!’ roept Yara uit. ‘Misschien heeft iemand zó’n hekel aan kerst dat hij alle kerstspullen weghaalt?’

Ze kijkt de straat in. ‘Vreemd, bij de burens zijn de tuintjes nog wel versierd ...’

Een rilling kruipt over haar rug.

‘Wat doen we nu?’ vraagt Camille.

‘Op zoek naar de kerstdief?’ zegt Yara.

Ze geven elkaar een high five.

Misschien heeft de kerstdief voetafdrukken achtergelaten,’ zegt Yara. Op handen en knieën kruipen ze door de tuin.

‘Daar!’ wijst Camille na een tijdje.

‘Kindermaat,’ zegt Yara. ‘Die is vast van mij. Misschien is er bij jou thuis iets verdachts te zien?’

Maar bij Camille vinden ze alleen maar kattenpoep onder de struiken.

Hoelang ze ook zoeken, ze vinden niets terug. Zelfs niet in de prullenbakken op straat of in het parkje. Geen ballen, geen kerstman, geen hert, geen lampjes.

Aan het eind van die zaterdagmiddag zijn ze het zat, maar op zondag speuren ze dapper verder.

‘De kerstdief kan onze kerstspullen natuurlijk ook mee naar huis genomen hebben!’ oppert Camille.

In de hele buurt gluren ze bij de huizen naar binnen. Tot Yara teleurgesteld

zegt: 'Ik ben bevroren. Ik geef het op. Warme choco dan maar?'

Camille kijkt op haar horloge. 'Vier uur. Ik moet om half vijf thuis zijn, dus dat kan nog net!'

Vlak bij Yara's huis stoot Camille ineens een vreemde kreet uit. Ze wijst naar een lantaarnpaal. Er hangt een briefje aan. Y&C, staat erop, met een pijl naar beneden.

'Onze letters,' fluistert Yara. Ze volgt de pijl met haar ogen. 'Ligt daar nou ...?' Ze bukt en raapt iets op van de stoep. Ja hoor! Het is een scherfje van een van de verdwenen kerstballen.

'Dat papier moet van de kerstdief zijn,' zegt ze met een schorre stem. 'Hij kent ons!' Ze krijgt kippenvel, en niet alleen door de kou.

'Hier!' Ook Camille raapt een flintertje kerstbal op.

Voorovergebogen scant Yara de stoep. 'Ja!' roept ze na een paar meter.

'En hier!' Camille heeft haar alweer ingehaald. 'En nog een! Het is een spoor!'

'Die warme choco moet maar even wachten,' vindt Yara.

Half rennend volgen ze het paarse spoor. De scherfjes worden steeds kleiner, en bij de ingang van een flat houdt het spoor ineens op.

'Ken jij iemand die hier woont?' vraagt Camille.

Yara leest de namen op het paneel met deurbellen. 'Hé, kijk!' roept ze uit.

Op een leeg naambordje zit met plakband een paars scherfje geplakt.

Nummer 134. 'Wil hij dat we ... dat we ...?'

Camille helpt haar: 'De kerstdief wil dat wij hier aanbellen!' De verbazing druipt van haar stem. Ze kijkt nog een keer op haar horloge. 'We gaan straks bij opa eten, dus ik moet opschieten. Durf jij?'

Nee, denkt Yara, maar ze zegt dapper: 'Tuurlijk.' Haar wijsvinger trilt als ze op de bel van nummer 134 drukt. Het is alsof haar hart salto's maakt in haar borstkas.

Met de lift zoeven ze naar de negende verdieping. Op de galerij gaat Yara steeds langzamer lopen, zodat Camille voorop gaat. Nummer 128, 130, 132 ... Met elke stap die ze zet, voelt Yara zich iets minder dapper. 'Wacht!' Ze grijpt Camilles pols beet, maar het is al te laat. De deur van nummer 134 gaat open. Ze bevriest.

Hoi!' klinkt een zachte jongensstem.
Yara's mond zakt open.

'Wat doe jij hier?' vraagt Camille. 'Zijn er bij jullie ook kerstspullen verdwenen? Heeft de kerstdief jou ook met een spoor hiernaartoe gelokt?'

David tuurt naar de grond. 'Ik bèn de kerstdief. Ik woon hier.'

'Sinds wanneer?'

Hakkeland begint David te vertellen: 'Sinds onze ruzie. Mijn ouders hebben allebei al een tijd geen werk meer. We moesten heel veel spullen verkopen, zelfs ons huis. Ik dacht: als ik jullie nou pest, willen jullie vast niet meer met mij spelen. Zo hoefde ik jullie deze stomme flat tenminste niet te laten zien.'

'Wat kan ons het nou schelen waar je woont?' snauwt Yara. 'We komen toch niet voor je huis?'

Huilt hij nou? Net goed, denkt ze. Maar ook achter haar eigen ogen prikt het. Ze wrijft over haar buik. Waarom heeft ze nou ineens kramp?

'Ik wil het graag goedmaken,' zegt David met een trilstem. 'Willen jullie alsjeblieft binnenkomen?'

Yara aarzelt, maar ze stapt toch over de drempel.

Dan stroomt de hele gang vol. 'Verrassing!' brullen mama, Camilles ouders, broers en opa, en Davids ouders en zus.

Yara en Camille deinzen achteruit.

'Kom erin,' wenkt mama.

In de sfeervol verlichte woonkamer lacht een bekende stenen kerstman Yara

toe. Haar paarse kerstballen hangen her en der in de planten. Camilles lichtgevende hert staat naast de bank, en de lampjes hangen langs het raam. Een vrolijk kerstlied schalt door de kamer.

‘Taart?’ Davids moeder duwt Yara en Camille een schoteltje onder de neus.

‘Zo’n taart hebben we thuis ook,’ zegt Camille met volle mond.

‘Ik heb vrijdag in de pauze stiekem jullie wensen aan de wensslinger gelezen,’ bekent David. ‘Yara wenste een groot kerstfeest. En ik dacht, als ik jullie wensen zou laten uitkomen ...’

‘... wilden wij misschien weer vrienden met jou zijn,’ snapt Yara. De kramp in haar maag verandert in misselijkheid. David is de ruzie misschien begonnen, maar zij en Camille zijn ook lang niet altijd aardig geweest. Ze zet haar gebakje op tafel.

David schuifelt met zijn voeten heen en weer. ‘Ik wilde dus een feest organiseren als verrassing voor jullie, maar ik had geen geld voor versieringen. Daarom heb ik ze,’ hij aarzelt even en zegt dan: ‘geleend. Ik wilde een anonieme uitnodiging sturen, met de vraag of jullie eten wilden meebrengen. Maar mijn ouders waren heel kwaad toen ik met alle kerstspullen thuiskwam. Dus ik heb jullie ouders gebeld om het uit te leggen en om hen ook uit te nodigen. Gelukkig waren ze niet boos. Ze zeiden zelfs dat ik alles mocht houden voor het feestje en dat ze zelf taart en hapjes zouden meenemen.’

‘Zie je wel,’ roept Camille. ‘Deze taart heb ik zelf gebakken!’

‘En vandaag heb ik dat spoor voor jullie gemaakt,’ zegt David.

Yara haalt diep adem. Hoe kan ze nou boos zijn op iemand die speciaal voor haar een feest geeft? Spontaan geeft ze David een knuffel. Ze schrikt er zelf van. Gauw laat ze hem los en zet een stap achteruit. ‘Dank je wel,’ fluistert ze.

‘En sorry. Wij zijn ook gemeen geweest.’

‘Heel gemeen,’ zegt Camille. ‘Sorry.’

David stoot Camille aan. ‘Ik ben jouw wens natuurlijk ook niet vergeten.’

Hij wijst naar een piepklein kerstboompje.
‘Een hele berg minicadeautjes!’ roept Camille uit. ‘Maar je hebt toch geen ...’
‘... geld?’ vult David aan. Hij glimlacht. ‘Pak ze maar uit.’
‘Allemaal?’ Nieuwsgierig loopt Camille eropaf.
‘Ik heb bij de kringloopwinkel voor één euro twee kettingen met houten kralen gekocht,’ vertrouwt David Yara toe. ‘Ik heb ze kapotgeknipt en alle kralen los verpakt.’
‘Wat een goed idee!’ vindt Yara. ‘Je hebt al onze wensen vervuld! Je bent niet alleen een kerstdíéf, maar vooral een kersténgel!’ Ze geeft David nog een knuffel, en nu laat ze hem niet meer los.
‘Met dank aan de wensslinger van meester Ties!’ zegt David blozend.

© Uitgeverij Delubas, Drunen | www.delubas.nl
Auteur: Karine Jekel | Illustrator: Kayleigh Schaafsma
Redactie: Anneriek van Heugten | Vormgeving: Carla van Dijk
Alle rechten voorbehouden.

